

ZORAN JURISŠIĆ / SIJAČ NA POLJIMA SNOVA

*MATICA HRVATSKA PODSTRANA
HRVATSKI FENIKS SPLIT*

*Biblioteka «Feniks»
Knjiga br. 2.*

*Izdavač:
Matica hrvatska podstrana
Hrvatski feniks Split*

*Urednik zbirke:
Stipan Medvidović*

*Lektor:
Nada Arar – Premužić*

*Naslovna stranica:
Nikša Erceg*

(Cip naknadno)

ISBN 953 – 99270 – 7 -2

ZORAN JURISIĆ

SIJAČ NA POLJIMA SNOVA

Podstrana, 2005.

*Svima koji su pomogli da ova knjiga bude u vašim rukama, a
posebno Srećku Jurišiću i Branimiru Živaljiću,
najtoplije zahvaljujem*

Barem stih

*Katkad me ponese želja, dok čitam tuđe pjesme
Napisati svoju, ali barem jednu dobru
Kojom će poteći riječi poput bistre kapi s česme
Pohvale i slavu čitalaca stihovi ti da pobru.*

*Nisu česti trenuci kad slovom nastupe plime
Na papiru ostanu tek po dvije, tri suzne kapi
Prebirem po sebi tad, tražeći slogove, misli, rime
Za pravim izrazom nespokojna mi duša vapi.*

*Ja ne pišem mnogo, godišnje tek pjesmu poneku
Premda dojmovlja uviru u mene kao u spužvu
I tek kad navru ko bujica, zapišem ih u teku
Tada vrevu misli stvori posvemašnju gužvu.*

*I sve bih dao da pišem puno ko drugi pjesnici
Da pjesme izvire iz srca poput nizova snoplja
Istine i ljubavi budu vjerovjesnici
I pogađaju dvoličnost i laž, poput sv. Jure koplja.*

*U hrpi riječi našao bi se neki dobar stih
Po kome bi se znao života moga koloplet
Jer većinom se pjesnici znaju tek po jednoj od njih
Samo je Tin život dao u pjesnički rukovet.*

*Sretan li je pjesnik kojem se barem jedna
Pjesma našla u koricama antologija tih
Od sveg što napisah da mi je bar neka vrijedna
Radostan bih bio pamti li mi se makar stih.*

21. 6. 2000.

UZE I TRZAJI

Zabranjeno je gledati u Mjesec

*Već dugo ne vidjeh ničije lice
Moj lik i sve oko mene prekriva noć
Oko nas kriče avetinjske ptice
I nitko ne zna kamo bi mogao poć'.*

*Prokletstvo je zarobilo sav ovaj svijet
Životom vladaju samo plač i tuga
Smrt i zloba, na kamenu spržen cvijet
Nad nebom nada, dva koncentrična kruga.*

*Prevelik je strah od strahote zbilje
Svatko svojom gmiže kao crv
Dok oči sniju sreću i izobilje
Ostaje na putu samo zgrušana krv.*

*Tko ima hrabrosti gledati u nebo
Promijeniti svog života tok
Jer zmija je stvorena gmizati po zemlji
Te iz zemlje piti zlobni crni sok.*

*Zabranjeno je gledati u Mjesec
Njegovu je sjenu okovao mraz
Jedino na obzoru postoji Mjesec
Jedini bi on mogao biti putokaz.*

27. 1. 1983.

Velemajstor

(Još jedna autobiografska pjesma)

*Ja sam velemajstor propuštenih prilika
Takvog, mislim, svijet nije doživio
Premda ne znam zašto je tako
Kome li sam što skrivio.
U svemu – ljubavi, zadovoljstvu, životu
Svakoj stvari za koju tko što mari
Prvak svijeta u promašajima
Onaj što uvijek sve pokvari.
Da Guinnessova knjiga ima ovu rubriku
Bio bih rekorder koji nema publiku,
Ili bih i nju promašio
Ja sam naprosto takav
Rekorder u promašajima.*

19. 7. 1998.

Pijanstvo

*Pijanstvo misli, suludost strasti
Životna igra, igra životom
Kao i uvijek priču nam krasi
Ljubav koja odiše ljepotom.*

*O, kada nje predivne ne bi bilo
I velikog Nekog što upravlja njome
Sve bi tako uzaludno bilo
Živio bi tada svatko prema svome.*

*Tada ne bi bilo ove smiješne patnje
Što živi vječno i trajat će do vijek
Ni tuge, plača, suza – njene pratnje
Ali ni čovjek tada ne bi bio čovjek.*

Ljepotica

*Dobrotu –
Nisku, ogrlicu
Nanizala je oko vrata
Ljubav –
Ljepota maramu
Vezala oko struka
U svijet krenula
Jazbinu vučju.
Nisku joj počupaše
Maramu potrgaše
Golo srce na vjetrometini
Osta ranjeno
Na licu joj samo
Dva modra oka
Nada i Strpljivost*

18. 7. 1998.

Kisela jabuka

*Upitah te za ljubav
Ti mi pričaš o sebi
Zamolih te: "Pokaži mi svjetlo"
Ti mi o sebi kazuješ
Zavapih: "Raj na Zemlji stvorimo"
Tvoje usne o tebi govore
Preklinjah te: "Uputi me u visine"
A ti
Utapaš se u svom sebeljublju*

27. 2. 1998.

Duša od kamena

*Nisam sposoban nikoga voljeti
Ne želim krasti tuđu ljubav
Neću primati ništa od onog
Što sam ne mogu drugima dati.*

*Moje oči - umorne od života
Srce je moje izbrazdano tugom
Kamena duša kamenom se grozi
Na sve ono što zove se ljepota.*

*Noge moje čeka nedostižna cesta
I strah od poraza ostavi traga
Previše je rana zatrovalo srce
Za novu više ne bi bilo mjesta.*

27. 12. 1982.

Ponekad

*Ponekad sam tako osamljen
Ponekad to traje vječno
Ponekad grozne kiše padaju
Ponekad to traje vječno
Ponekad se čini kako umirem
Ponekad to traje vječno
Ponekad me draga ne voli
Ponekad to traje vječno*

10. 12. 1987.

Mornarova ljubav

*Tko mi to snove krade
U njima sve je na svoome mjestu
Ti i ja
Naša nijema ljubav
Nije mi potrebno piće da bih ti pisao pjesme
I bez rakije ja sam pijan
Grlim te praznim zagrljajem
Ljubim te premda tvojih usana nema na mojim
Razgovaramo bez riječi
Volim te
(u snovima, s tobom imam šestero djece,
premda ne znam kako ti miriše put)
... A morski vali i dalje udaraju u stijenje
Kao da žele promijeniti svijet*

7. 8. 2001.

Volim more

Volim te more

Tvoju ljepotu

Tvoju tajanstvenost

Tvoju zlokobnost

Plavetnilo tvoje

Kliktaj galeba tvojega

Prostranost ti volim

Samo se dubine tvoje

Bojim

More

17. 5. 1979.

Malešnice

*U svakom redu
Ja sam zadnji
To mi je ime*

*Mali princ gleda
U nebo
Okrenuvši leđa svijetu*

*Isusovo lice
Blijedi snovi postoje
Smisao je to*

*Pivo se pije
Čaše plaču i zveče
Stolovi šute*

*Ljudska kap mora moru
Kojem moru
Nebeskom moru*

Vampirov ples

*Krvi, krvi, krvi sam željan
Krvi mi dajte i mladog vrata
Krvi sam žedan
Ugriz moj je zlatan
Vragu dušu poklonih
Dušom mi vrag vlada
Ja sišem kosti, žile, snove
Čovjek bijah
Sve što o zlu spoznah
Kao čovjek naučih
Griznu li vas moji zubi
Ni bolji, ni gori, jednaki kao čovjek
Postat ćete
Ne bojte se moga zagrljaja.*

30. 10. 2001.

Pogonska pjesma

Pravilnik o radu

Zabranjen pristup nezaposlenima

Zabranjeno pušenje

I pristup otvorenim plamenom.

Bypass otvoren

Međunarodni sistem mjernih jedinica obješen

Godišnji odmor odgođen.

Rad unakažen.

Prihod bezvrijeđen.

1. 7. 2001.

Razmišljanja svagdašnjeg utopljenika

*Jutrom ustaje,
Opere zube i očešlja se,
Cipele namaže,
Popije čaj.
Novo odijelo odjene,
Svakog jutra čist i uredan
Krene na posao.
... Nitko se ne pita
Što mu je na duši.*

17. 12. 1997.

Uzaludan trud

Zaštitio si se krasnim izgledom

Oklopom ravnodušja utvrdio

Osjećaje isključio

Dušu praznu ostavio

Nedodirljivost dohvatio

Tako ti se čini

... i jabuka trune iz sredine.

9. 3. 1998.

Pjesma za te

*Duga noć. Sunce tek nestalo.
Ugašeno svjetlo, oči uprte
Kroz zatvorene kapke u zamišljen svijet pokraj mene.
Izvan sobe znam da je tama.
Znam da je ulična svjetlost ko nebesko mlijeko
I mrtvi leptiri, znam, vise s krosova.
Lišće treperi, stabla ko aveti
Šupljikavi, fluidni. Gegaju se pijana stabla
Čini se... dolaze, dolaze, pa odjednom zastanu
U pokretu, kao ptica okamenjena u letu.
Crne aveti nebosklona. Jesenja noć.
Tama je progutala čitav svijet. I leptire.
I drveće. I leden vjetar što ledi srce.
I ptice. I ljude. I kuće i cvijeće. I mene.
I tebe.*

*Slušam simfoniju.
Vjetar pjeva listovima grana. Svaki list novi ton.
Svaka grana novi zvuk. Divlja glazba.
Opijen sam glazbom. Predivnom glazbom.
I tijelo mi treperi ritmom, postajem sama simfonija.
Osobna glazba, ledena hladna glazba. Oči zvijezda
Gledaju sa zida, oči velike, oči male i zvijezde sjajne,
Zvijezde što ostaviše traga i one što davno ugasnuše.
Zvijezde repatice. Oči zvijezda sjaje u tami. Tamni svod.
Nebo bez zvijezda. More bez lađa.*

*Gradovi bez ljudi. Bez mene.
I tebe.*

*Crni uzduh. Crne planine. Crno more.
More bez valova i obala. Bez luka.
More što guta i nestaje. More, rupčaga.
Antimaterija. Grozno more. More krvolok.
More bez algi i riba. More bez života.
Jesenje more. More bure. Sve suviše brzo nestaje.
Nestajem u moru, nestajem u tami.
Vjetar me nosi, letim na valovima nebeske glazbe.
I hvatam sunce. Za ovaj svijet, za ovaj planet
Za moga druga i moju dragu
Poklonit ću vam sunce na dlanu
I pticama i oblacima, darovat ću sunce u oku.
I travki i mravu. Darovat ću ga svima.
I tebi.
I tebi.*

20. 10. 1980.

Istiniti snovi

*Krti su snovi što spokoj nude
Odgovor ne daju, tjeskobu bude
Tmuran san, životom strepim
Kako su samo vrhunci daleki
U snenom praskozorju smisao gubim
O istino, gadiš mi se.*

*Tako si prazna i jasna i grozna
Sve stavljaš na svoje mjesto
Nesklad ne trpiš ni bunilo snova
Ne dopuštaš mašti da joj misli krase
Kod tebe dileme nema
O istino, gadiš mi se.*

*Moji su snovi tako blagi
Sunce mi nose, pružaju na dlanu
Kriče kroz utrobu, rasvjetljuju noći
Kroz njih puzim i smisao tražim
Ne bježim od drugih blijedih konjanika
O istino, gadiš mi se.*

16. 9. 1981.

Bol

*Iščupat ću svoju bol
iz duše
u riječi je pretočiti
makar se morao
odreći sebe.*

Pustinja

*O čemu bih pisao uistinu ne znam, jer
svoje tajne i svoje nade već sam davno
utopio
u vrhunce divljeg mora, bez otoka.
Moja nada nije upoznala sreću
moja tajna jedino je bila mora.
Svoje snove i svoje želje
pokopao sam davno u vrelinu krstog kama
u prostore besplodnjake
gdje nikad neće planuti
pupoljak sretne sudbine...
Jer su moji snovi bili samo želje
jer su moje želje bile samo snovi
a ja i bez snova i bez želja
tumaram praznom pustinjom života.*

Prokleti dani

*Prazno mi srce i prazno u duši
Hladnoća grize i grlo i tijelo
Vapaji tihi prožimaju mozak
Vidim u sebi priviđenje bijelo.*

*Oči sam svoje iskopao davno
Ne vidim nikog, zurim u prazno
Oči sam i drugima iskopati htio
Da mi nitko ne vidi lice bezizrazno.*

*Zurim u bezdan, htio bih sanjati
Planine plave bez rijeke tjeskobe
A oči mi kapaju, ko uvelo sunce
Ne vide ni zid suprotan moje sobe.*

*Kopam po sebi uspomene davne
Ne osjećam više ni srce što hoće
Ruke tvoje blage, meku tvoju kožu
Prokleti dani, beskrajne samoće.*

Pobuna robova

*Od straha zaboravih ime
Je li noć crna i je li dan dan.
Zatvorio sam oči i u zrcalu života
Vidio jasnije no ikad:
Staklene oči, tako tužne oči.
Vidim...
Pobuna robova nema smisla
Rob je uvijek slab
I kad je bijesan i kad je divlji
I kad je najjači od svih
Opet je slab, dovoljno slab
Da ga pogledaju s prijezirom
Da se okrenu i odu od njega.
Rob nema moći
Jer on je sam i tako daleko
A njih ima mnogo i svi su isti.*

*Ja trpim i šutim
I nemam kuraže za pobunu.
Paralizirajući strah
Paraliza ruku i nogu i tijela
Paraliza uma.
Znam samo da me nema
Na njihovim mjestima i velikom svjetlu.
Ja skupljam prljavštinu po vlažnim rupama
Kutovima gdje oni ne zalaze*

*Krhotinama stakla režem svoje srce
U krvavom staklu vidim svoje lice
Svoje oči, staklene oči.*

... Robovi imaju tako tužne oči.

13. 11. 1980.

Krilati kamen

*Pjesme pišem uvijek kad sam sjetan
U očima tada sjaje samo sanje
Jer ne mogu, dušo, s tobom biti sretan
Premda željah više, dobih puno manje.*

*O sudbino jadna, koliko si zala
Učinila meni, sve uz podli smijeh
Otela mi puno, ništa nisi dala
Pa sam sebe pitam: Koji je moj grijeh?*

*Što učinih zloga na ovome svijetu
Da se na me prospe tvoja kletva jetka
Zar je grijeh što sam u svom letu
Želio visoko, povrh tvoga Retka.*

*Sada hodam zemljom sjećajući se neba
S ranom u grudima gdje je sreća bila
Za ostvaren život ne treba mi hljeba
Već, mjesto sprženih, samo nova krila.*

Reinkarnacija

*Da, moji su dani izbrojani i ja sam ih
izbrojio kroz svoje želje, odluke i djela.
A kad se ovi sivi, pusti dani približe svom kraju,
smijati ću se snovima koje sam snivao, a onda
zalupiti za sobom ova zemaljska vrata
i otpočeti svoj let u Beskonačno.*

S. Jestudian

*Tražio sam istinu i sreću posvuda
U umovanju, ludovanju, ženama i piću
Ne pronađoh ništa doli sloma huda
Tvoja sam reinkarnacija, mrtvi Ujeviću?*

*Kao ti ponižen u svome poslanstvu
Ne nađoh sjene hlada, svoga križnog puta,
Tako u vječitom, nestvarnom izgnanstvu
Duša moja, ko tvoja, besciljnim krugom luta.*

*Koraci su moji pokidali mreže
Sklada zajedništva, vječnosti trajanja,
Ništeći u svome bijesu, da bi bilo teže,
Sveti ljudski sok dobrote i kajanja.*

*Kod tolikih nađoh zatvorena vrata
Pa je trpka boljka sjela nasred čela,
Rastočen sred svoga bezimenog rata*

Poražen i prije no je bitka započela.

*Ti živiš jednakim životom
Kao ja u tebi, prije mnogo ljeta,
Budeći dane klonulom strahotom
Da mi ljubav iznova nikad ne procvjeta.*

*Tople krvi moje prepune su vjeđe
Da brišu mi suze, premda duha plemstvo
Ostavi mi samo ukleto naslijeđe,
Znamen svoj, pečat grešni i svoje prokletstvo.*

*A onom što će doći nakon mene
Ja sam bez nade, utjehe i sreće,
Da trune i pati, raspinje i vene,
Ostavit ću samo prokletstvo još veće.*

4. 1. 1986.

Moj obračun s njima

*Moji snovi nisu vaše snoviđenje
Dani moji u vašim ne ostavljaju tragove
Moji zubi ne znaju ugristi
Moji nokti, kao vaši, ne čupaju
Tuđa srca iz ležišta*

*Moj obračun s vama je
Nož u srce
Nož u leđa
Harakiri*

*Ne pomažite mi
Vaša pomoć
Konopac je oko vrata
Kako ga samo rado stavljate
Sa zadovoljstvom
Pomažete mi da što prije izdahnem
To je bitna pomoć
Time liječite svoju savjest
Time perete ruke
Ko Poncije Pilat
Jer ja se ne uklapam
U vaše tumačenja povijesti
U vaše planove
U vaše pobjede
U vaš novi svijet*

*Svijet bez slobode
Svijet bez pravde
Svijet lažne demokracije*

*Uvijek ćete u tom svijetu
Imati dovoljno kolebljivaca
Izdajica
Smutljivaca
Častohlepnika
Novi poredak
Novi početak
Nova zemlja i novo roblje
Vaša zemlja
Vaša vlast
Vaši puleni koji vam plješču
Koji vas hvale
Pletu lovorike
Dižu spomenike*

*Pljujem ja na vas
I na vašu zemlju
I na vašu pravdu
I vaš sustav vrijednosti
Sve vam dobro u njem bilo
Ali
bez
mene!*

Možda će se netko i prepoznati

*Vi nikada nećete imati lice
Lijepo i čisto
Cvijeće moje nećete mirisati.*

*Moj je dan samo moj
U mojim snovima
Ne možete jahati moje leptire.*

*Zaboravite dan kada smo se sreli
U svoj dom
Ja puštam ljude koji imaju srce.*

A vi takvi niste.

17. 8. 2001.

Opake riječi

*Nitko u svom selu prorok nije
Pogotovo onaj drukčiji po duhu svom
Tko koračajuć' zemaljskom javom snije
Života svoga sudbom prokletom.*

*Ja različit od sviju, poruge predmet
Dovoljno lud da me ne zanima
Opakih ljudskih riječi otrovni domet
Usprkos tuđoj zloći dobar sam sa svima.*

*Običnima to je nešto neobično
Jer laž i kletva oduvijek su jasne
Ma koliko bile po sebi zle i nečasne.*

*Osuditi drugog njima je prilično
Presuda je uvijek na strani većine.
Istina je nevažna. Kad sve mine.*

11. 8. 2005.

Epitaf

*Poredao sam dane svoje
Ko listove knjige života
Svakog dana novi slažem list.
O koliko bijelih praznih listova
U knjizi mojoj naredano
Koliko preskočenih poglavlja
Toliko izblijedjelih zaglavlja
Nečitkih naslova.
Hoće li bar ostati ime ljubavi
Da njime mogu ukrasiti
Naslov moje knjige.*

Sijač na poljima snova

*Ja lutam svijetom već danima
živeć' u svome kolopletu snova
košmare duše liječim snima
iluzijama divnim plovi prova*

*moja. Slatki su njini plodi mada
zlato snova, rubin, topaz i oniks
te sunovrat želja mjenjam tu za sada.
Kad li će uskrisit' hrvatski feniks.*

*Ja sijem suze po poljima snova
a one ko biseri na nebu mom sjaje.
Ne dijelim pšenicu od korova.*

*Sve je u mojoj halucinaciji
bajno, no u zbilji grozno a to traje
i cijeloj usnuloj generaciji.*

*

*Zadnja moja pjesma pjevat će o sreći
Koja nije odavno dotakla moj prag
Nespokoјstvo patnje – dar od neba veći
U duši je zauvijek ostavio trag.*

*Koliko sam puta plakao nad sobom
Slomljen proročanstvom praiskonske krivnje
Mjesto gospodarom postao sam robom
Što mrvice kupi poslije gozbe divne.*

Potrebno je samo čekati

*Ponekad su noći tako mračne
Pa se čini da jutro nikada neće osvanuti
To je tako turoban osjećaj
Ali nada u svanuće čini život ipak moguć*

*Potrebno je samo čekati
I sunce će zorom svanuti*

*Ponekad je more tako nemirno
Te upitaš sebe da l' ikad će se smiriti
To je tako grozan osjećaj kad morem
Ne možeš ploviti*

*Potrebno je samo čekati
I već će se more smiriti*

*Ponekad takve kiše padaju
Da osjećaš kako se zemlja rastapa
O Bože, zar je moguće
Zar ćeš dopustiti da zemlja nestane*

*Potrebno je samo čekati
I kiša već će prestati*

*Ponekad tuga okuje srce
I ljubav iz njega nestane
Tad misliš sve je propalo
Zar vrijedi uopće živjeti*

*Ali tuga več će nestati
Već sutra bit ćeš sretan ti*

*Novi dan će osvanuti
More života će se smiriti
Kiša suza će prestati
I sreća će obasjati život tvoj*

VRATA PREMA NEBU

Dilema

Kad srce zaželi pjesmu...

Kad...

No, ima li čovjek srce?

Pa kažu on uopće srca nema

Da je čovjek pripitomljena životinja.

Kako onda večeras

Kako moje srce

Želi pjesmu

Otpjevati

Odsanjati...

(Čovjek, kao životinja, zasigurno nema ni snove.)

Što mi je onda večeras činiti?

Razbiti svoju želju ko bokal

Odbaciti srce

Ili

Prepun pjesme što treperi

Ne biti čovjek.

24. 8. 1986.

Moja lađa

*Moja mala lađa
Još uvijek plovi
Nije važno što nikamo neće stići
Što joj je napuklo drvo
Jarbol nije prav
Jedra što su gnjila
A makinja troka i zamalo staje
Ma isto plovi
I plovidba još uvijek traje
Ja sam lađa bez vesla i kormila
Što će možda jednom
U sunčani zaploviti plov*

14. 8. 2001.

Mornarov grob

*Okovan morem
Jednog ću dana
Nasloniti svoju umornu glavu
Na jastuk od koralja
Sklopiti oči prekriženih ruku.
Na morskim valovima
Skupa s divljim galebima
Letjet će moji snovi.*

27. 7. 2001.

Srebrni brod

Sagradih srebrnobijeli brod –
Ne od željeza i drva:
Od snova sagradih srebrni brod.
Zaplovih njim na pučinu sam –
Ja mornar, ja putnik, ja kapetan,
Bijelim brodom s tri moje čežnje, tri jarbola.
Od platna nade skrojih jedra
Da hvata raskroljeni vjetar prošlosti
Sunčanoj hodi budućnosti.
Od sanja izgradih bijeli brod,
Srebrnim brodom zaplovih k suncu.

Na mirnom moru
Snenim brodom tiho brodih.
Tad udari grom i munje sijevnuše
Neptun uzburka vale zubatih oluja
Pučina podivlja
Moj brod – ljuska orahova
U trenu rasu se.
Jedvice jedva na pusti otok isplivah –
Ja brod, ja otok, ja brodolomac.
Juga i samoće prepun
Od tuge svoje ispletoh mrežu –
No mrežom tuge ne love se ribe.

1. 11. 1999.

Propušteni dani

*Kad izgubiš vjeru u sutra
Okreni se, pljuni u jučerašnji dan
I sutrašnji bez razlike.
Kriv nije nitko
Sudbina svoje uzima i daje
Tko zna čega previše, čega premalo.
Želje su naše jame bez dna
U živu mesu
Vlastiti kopamo grob.*

24. 8. 1995.

Okrutna stvarnost

*Žena je imala muža
Sina i kćer je imala
Kuću je imala
Dušu, dušu je imala.
Sad više ništa nema
Muž napustio
Nju i djecu
Rat joj spalio kuću
Sin se utopio u moru
Samo još osta joj kći
Jer duše više nema,
Duše više nema.*

*A Bog i dalje uzima
Onima koji nemaju...*

12. 7. 2001.

Smak svijeta

*Sve što volim
Drugi mrze
Odnijele su rijeke brze
I ljubavi
I kajanja
Smak je svijeta
Kraj trajanja.
Prokletstvo pakla
Krug bez kraja
Prokletstvo zemlje
Nigdje raja
Poslije svega
Vrijeme teče
I bez ljudi On reče:
"Koliko zla u ime dobrote
Koliko malo treba
Od ljepote života do strahote
Sve je prošlost
Kraj je teška
Čovjek je moja
Najveća greška."*

Posljedice

*Umoran i pospan ležim na travi
Umoran od života
Pospan od svijeta
Junak iz priča, lažnoga sjaja
Junak iz sna, iz raja.*

*Nije važno
Ništa važno nije.
Neki ljudi nisu heroji
Neki heroji nisu ljudi.
Ni heroji ni ljudi
Nitkovi prvi
Lešine trule od mesa i krvi.*

*Slatko je gorka prošlost
Gmizao sam zemljom
Pokatkad dizao krijestu.
Moja propast nije kraj
Moja je propast
Korak bliže savršenstvu.*

*Ne želim vraćati ono što je prošlo
Samo mi kiseo nekakav
U ustima okus.
Previše posla ima za samo jednog Boga
Zar je onda čudno što sam bio
Jedan od mnogih kunića za pokus.*

*Oduvijek sam sam
Uspjeh i propast su gotovo isto
Kako kome il' kako kada.
Život nije početak
Niti je smrt kraj
Zauvijek znači nikada.*

Bijela morska psina

*Duboko pod morem
Među gudurama rasutih noći
Ispod zapretenih kapi
Potmulih hridi, potonulog stijenja
Čekaju me bijeli zubi
Čekaju me crne noći
Zle riječi
Prokleti noževi
Što tako slasno gutaju moje dane
Slatku dinju moga srca
Daleko dolje u drvenim daskama
Čekaju me zli zubi
Koji žderu moje snove misli kosti
Želatinu moždine iznutricu jetru
Bijela morska psina
Oštar zub*

30. 7. 2001.

Viteški turnir

*Viteza dva
crni i bijeli
danomice se bore jedan protiv drugog.
Misliš čas jedan će pobijediti
na to se drugi uzdigne
da prvoga samrtnim bodežom porazi.
Tako godinama njih se dvojica bore
prostranstvima moje duše.
Bilo koji da pobijedi
ja bit ću poražen.*

Žar istine

*Ponekad i ja progovorim
poneku jasnu riječ istine
ponekad mojim očima bljesne
varnica ljubavi prečiste.*

*Ponekad i u mome srcu
bukne plamen ljubavi glasne
što gori, što tek trenutak traje
a zatim nestane, zatim gasne.*

*O, kako bih želio da taj tren
kao vječnost u srcu mom sije
da istina, ljubav i pravednost
dušu moju bez prestanka grije.*

Kuda sa sobom

*Ja svoj put ne znam
Niti ga ikada upoznah
Od Tebe tražih odgovor
Ali ga ne dobih.*

*Kuda sve udarah životom
Kojima sve stranputicama pođoh
Kakvim sve morima plovih
No ne nađoh nigdje
Smiraj srcu svom.*

*Što put bješe teži i neprohodniji
Lakše od njega odustajah
A mirnih i spokojnih staza
Pod mojim nogama bilo nije.*

*Sad sam opet na početku
I molim Te molbom
Koju dosad ne izustih:
Ne objavljuj mi puta mojega
Jer ne bih znao
Tek tada znao ne bih
Kuda i kamo sa sobom.*

Večernja molitva srca

*Svaku večer prije sna
Bogu se pomolim
Zahvalim za svu nesreću
Koji proživjeh toga dana.*

*Spokojno zaspim, jer znam
Bog moj sni
Skupa sa mnom
Na istom jastuku.*

24. 8. 2005.

Sklopljene oči

*Kad zatvorim oči
Svijet nestane
Ostajem sam
Ja – moja duša
Svejedno gdje sam.
Kad sklopim oči
Postojim samo ja
I vjera da nisam sam
Na ovom svijetu.*

5. 9. 2005.

Slani pelin

*Popij iz čaše moje tuge
Gorko vino ljubavi
Kušaj iz kaleža moje vjere
Slomljeni križ ubavi.*

*Ispij iz zdenca mojih snova
Suze što isplakah dnima
Previj pelinom živu ranu
Koju poklanjam svima.*

30. 8. 2005.

Put svetog križa

*Hodaj kuda hoćeš
Traži što god hoćeš
Nećeš naći uzvišenijeg puta k nebu
Ni sigurnijeg puta po zemlji
Od puta svetog križa*

*Mnogo ih je koji ljube kraljevstvo nebesko
Ali malo koji nose njegov križ
Mnogo je onih koji žele utjehu
Ali malo koji žele patnje
Mnogi slijede Isusa do lomljenja kruha
Ali malo ih pije kalež muke
Mnogi ljube Isusa dok ih ne zadese nevolje
Mnogi ga blagoslivljaju dok od njega primaju utjehe*

*U križu je spas
U križu je život
U križu je Božji glas
U križu je snaga uma
U križu je radost srca
U križu je radost duha
U križu je skup svih kreposti
U križu je savršenstvo svetosti.*

*Sve misli i stihovi iz knjige "Nasljeduj Krista"
Tome Kempenca*

*Sveti križu, zagrli me
Kad ja već ne mogah
Zagrliti tebe.
Vodi me kud želiš
Ti put znaš bolje od mene.
Bez Tebe uvijek sam svijetom lutao
Bez Tebe s nesrećom drugovao!*

Međugorskoj Gospi

*Stajao sam na kamenu očinskome
Stajao
... i plakao.*

*I molio Tebe
Gospe Međugorska.*

Kralj kraljeva

*Ja, siroti prosjak, pred vrata
 čudesno lijepog dvorca dođoh
ljepote takve ni zamisliti se ne može.
Neopisiva radost, ljubav i dobrota
unutar dvorca vladaše.
Ja, siromah, zaiskah kruha,
na to se dveri veličajnosti širom otvoriše,
a Kralj kraljeva mi reče:
“Danima te čekah, milo dijete,
dođi k meni
i sve moje bit će tvoje.”*

Vrata prema nebu

*Kad se Sunce ljubavlju prožme
zakiši zvjezdani dažd
otvore se rajske dveri
vrata ljubavi
vrata u srcu.
Zaželih njima proći
opiti se ljubavlju.*

20. 1. 2002.

NA STAROM PUTU

More i Podstrana

*Podstrana i more vole se nezasitno
Ko ljubavnici bijahu
Oduvijek, uvijek i zauvijek.
Podstrana ljubi more
Čvrstom rukom ribara
Sjetnom pjesmom mornara.
More ljubi Podstranu mekim usnama vala
Što miluje svaku uvalu, svaki kamen
Svaku hrid i svaku škrapu.
More i Podstrana dva su očajnika
Podstrana i more dva su ljubavnika
Što ne mogu jedno bez drugoga
Što su se zavjetovali
Ljubit ću te do vijeka.*

2. 7. 2005.

Sama ljubav

(svetom Dujmu)

*... Bog je jedan, samo jedan
Neka me zvijeri rastrgaju
Mač odrubi glavu
Kao Petar nauznak raspet budem
Bog je jedan, care,
To nisi ti, nit' itko od ljudi
U tebe je vlast i mač
Pa sudi i presudi...*

*... Kroza stube zvonika Svetog Duje
Struji lahor smežuranog vjetra
Slijeva se nad usnulim gradom
... Sama ljubav...
... Sama ljubav...
... Sama ljubav...*

25. 3. 2002.

Svibanjski nokturmo

*Zabigliše slavuj u smiraju dana
Spušta se tama po skutima brda Zavelima
Pjev se prosu livadama
I šumarkom kraj djedove kuće.
U njoj sad ne živi nitko
Ja tek dođem ponekad
Napojiti se hercegovačkim mirom i mirisom.
Naviru sjećanja i sjeta
Za nekim prohujalim vremenima.
Nekoć je ova kuća bila prepuna
Ljudi i ljudstva
Danas u njoj caruju pauci
Jer svi napustiše stari dom.
Neki odoše u svijet tražiti drugi
Odoše drugi u nebeski.
Kome danas na Pločama slavuj pjeva
Kome zrikavac zriče
Kome hrast pravi hlad
Kome psi lavežom remete mir
Kad ovdje danas ne živi nitko
Osim mojih sjećanja.
No ona su samo moja
I nikome nisu potrebna.
A kuća stoji napojena slavujevim pjevom
U sjeni Zavelima čeka nova pokoljenja.*

8. 5. 2005.

Zemlja Hercegova

Juri Budimiru

*Pružio si žile u ovu zemlju Hercegovu
Poput hrasta, poput stabla oraha
Zamirisao mirisom đirana, mesliđana
Zapjevao poput slavuja gangom pradjedovskom
Napio se vodom iz studenca
Tvoje su se vene u žile pretvorile
Noge pustile korijenje
Presadile se u zemlju crvenicu
Onaj tko voli zemlju poput tebe
Njega zemlja voli još većom ljubavlju
Zemlja zemlji, voda vodi, sunce suncu
Pjesma pjesmi za sva vremena
Tijelo je tvoje izbrazdano bujicama i naplavima
Jer ti si iz zemlje izniknuo
Zemlje očeve, pradjedove, zemlje Hercegovе
U nju si se zakorijenio
Krolju je svojom napajaš
Srce je tvoje tvrda stijena zavelimska
S tobom teku vode Ričine
Ti dišeš plućima sokola
Jer ti si zemlja posna i kamena
Plodna i ponosna
Vječna zemlja Hercegova
Ti si svjedok jednog vremena
Uspomene ne umiru nikada*

Sine Hercegovine

*Ti, što si gnijezdo svio
U kišnim maglama Europe
Surim brdima Kanade
Dalekim pampama Južne Amerike
Na žarkom suncu Australije
Što si prigrlio
Cijelog svijeta obale
Upanti
Ovaj kamen pamti stope tvoje
Ovdje su ti korijeni
Tvojih pređa grobovi.
Ne zaboravi!*

Vječna je ona

*Od plavog mora do surih gora
od Dubrovnika do Međimurja
sve od Istre pa do rijeke Drine
ravne Panonije širom Domovine
pjesma se čuje tisuće zvona
nebo se ori: "Vječna je ona!"
Radosna lica sreću sanjaju
zagrljena srca složno pjevaju:
"Hrvatska je vječna, neka svatko zna
dok bije srce u grudima.
Hrvatska je vječna, volimo je mi
jer smo njeni vjerni sinovi!"*

29. 11. 1987.

Riječ Hrvatska

*O Hrvatska, zemljo moja,
O tebi pjevati ne mogu
Previše te ljubim
I bojim se
Da Te svojom riječju ne povrijedim.
Riječ
Hrvatska
Pjesma je po sebi
I najljepša riječ
Našega jezika.
Neka ljubav moja bude
U stih pretočena
Tebi posvećena.*

Vječni deseterac
(knezu Branimiru)

*Nad Makarskom trobojnica vije
Biokovo ponosno se smije.
Tu se slavi Branimira slava
Što potopi mletačkoga lava
Koji htjede Hrvatsku pokorit
Otet blago, zaslužnjit, porobit.
Hrvati su svoje obranili
Svojoj zemlji sveti mir donijeli
Hrvatsku pod kneževim imenom
Papa Božjim prekriži znamenom.
Napojeni Kristovim otajstvom
Šire vjeru hrvatskim prostranstvom
Vjerni križu, svojoj rodnoj grudi.
Uvijek čašćen, Branimire, budi
Brani mir i svetu slobodu
Podari je svojemu narodu
Nek' Hrvati ime tvoje štiju
Neovisnost nikom ne daruju.
Hrvatska je trobojnica sveta
Neka živi sve dok ima svijeta
Sve pod vodstvom novih Branimira.
Zemlja pravde, slobode i mira
Neka ti je čast i vječna plaća
Mirno spavaj, kneže od Hrvata.*

Razvigor i novo doba

*“Sve za Hrvatsku,
Hrvatsku ni za što”
F. Tuđman*

*Tisuću porobljenih ljeta
Hrvati u kaplji žića
sve težnje za slobodom sabraše,
sve vapijuće želje upletoše
u prstoplek što jednu pesnicu stvori.*

*Ta šaka jednom u stol udari,
jedne usne kliknuše jednom:
“Dosta! Dosta sužanjstva,
dosta laži i prijevara,
dosta slatkorječivosti i podvala,
predugo nas vremena
nazoviprijatelji drže u uzama
i govore nam da sposobni nismo
sami sebe
voditi
u Slobodi.”*

*Taj vrisak molitva bijaše napaćenu puku
kao kad kap vode umirućem
uspavani život probudi
i duša procvjeta,
vjetar zaigra,
orli poletješe,
konji zarzaše,*

*slavuji zabiglisaše,
vrisak zamedi,
ruže zamirisaše,
masline zauljiše,
borovi zasmoliše,
zrna pšenična zabrašniše,
a grb crven-bijeli uštiti se
te uzduh novim duhom
napoji stare duše.*

-II-

*Ali i zvijeri pozvijeriše,
gavrani zagraktaše,
šišmiši kriknuše,
stroinari zube naoštriše,
krolju se snovi prebojiše,
prsnu krv vrelim nebom,
krvava kiša zali suhu zemlju,
krvav se potok stvori,
sto potoka u krvavu rijeku,
tisuću rijeka u krvavo more uli se.
A bitka strašna bijaše,
aždaja grize i ništi i ruši,
zvijeri oštar zub imaju,
ali dušu ne poznaju,
ne znaju da svako srce
na oltar Slobode položeno
tisuću novih srca rađa.
Al' guja oštrozuba,
premda Sunce ispiti ne može,
u mrklinu ga oboji,
već se radovati poče svojoj pobjedi
kadli joj mač hrvatski
glavu zvjerinju odrubi,
a rep se zmijski u suhozid uvuče
čekajući da joj nove izrastu glave.
Tad lanci sužanjstva popucaše,*

*tamnice se otvoriše,
anđeo Slobode Oltaru Domovine priđe,
mrtvima se pokloni,
svijeću zapali od koje se Sunce zasrami,
rešetke se polomiše
i silna svjetlost obasja
OVU ZEMLJU napaćenu.
Konačno Mir,
napokon Sloboda -
ovom nebu crvenom, plamenom,
ovom kršu bijelom, kamenom,
ovom moru modrom, moru Jadranskom.*

-III-

*“Bože, Ti što sve na Zemlji vodiš,
Ti što naše živote plodiš,
molim Te srcem skromnim
povedi ovu lađu malu
tihim valima ljubavi,
dovedi je do sigurne luke
u kojoj je neće čekati Tantalove muke,
ni prijetvoorni rukavičari
što ti riječima tepaju, usnama miluju,
a nož u mozgu skrivaju
te samo čekaju da srce na pladnju ponudiš.
No od svih aždaja stoglavih
čuvaj je od one najgore,
one što spava na srcu
koju majka mlijekom othrani,
guje izdajice, što je već tisuć ljeta
MOGA DOMA
sudbina.
Još Te molim jedino
grumen zemlje hrvatske
i kraj križa svojega
plamen svijete posmrtno.”
Vjetar ponese ove riječi
svemirskim prostranstvima,
pjesmu koja treperi u zvoncima:
“Ljubavi za OVU ZIPKU nikada previše nije,*

*dokle srce moje u ovim grudima bije
samo se jednim napaja vimenom,
Slovom nazvanim HRVATSKIM IMENOM."*

***Karla, nisam ja zaboravio
Hrvatskim osuđennicima u haaškom i
inim zatvorima***

*Onog dana kad je voda potekla iz ploče kamenog zida i nahrupili
žohari iz cijevi koja spaja nebo i zemlju probudio sam svoju
savjest i kriknuo izmučenim grlom:*

*- Neee! Nećete nikada spaliti ovu grudu zemlje što se Hrvatska
zove!*

*Tu gdje žive Hrvati i žohari i Sunce koje izlijeva žar svakim
danom na iscrpljene*

*uznike što proliše krv za zvijeri što izviru iz
svakog stiha ovog neba, zamislite riječ poniženja kojom me
svakodnevno šamaraju.*

Nek' moja krv bude istinita.

Nek' moj duh bude nepokolebljiv.

Nek' duša moja ne bude prodana nikome

Koji diše bez suza onog dana godine Gospodnje 1995.

Kada pokopah rođaka kojeg ubi četnička granata.

Netko će možda to i zaboraviti i za sve ovo da je uzaludno reći,

*Ne boj se, barem ja, to ću upisati u svoju knjigu i za njegov
izmoliti Pokoj vječni.*

U miru počivao, on i sve mrtve kosti.

U Lori 28. 9. 2001.

Plovidba

*More, more,
suzo Božja, suzo veličajna.
Zaplovih lađom
veličajnost tvoju upoznati,
dvanaest probranih momaka
razvezaše jedra i ona zaplovi.
Dvanaest braće s kojima odrastoh
na istoj zdjeli pure, istom soparniku,
s kojima sve dijelih,
želje, misli, snove – sa mnom zaplovi.
Na pol puta iskonu od kojeg sve počinje,
na pol plova rekoše mi:
“Želje tvoje, tvoji snovi, nisu snovi naši.
Da ploviš blago steći,
zlato osvojiti, druge porobiti,
do kraja svijeta s tobom bismo plovili
... ali oslobođenja veličajnost zagrliti... ne,
nama je dobro i na našoj obali.”*

*Okrenuše brod na pola plova,
odbaciše me i otploviše.
Brzo me zaboraviše
jer ljudi brzo zaborave ono čime se ne ponose.
Ja more zagrlih,
naslonih glavu na jastuk morske trave
i zavapih:*

“Zašto, Oče, zašto?”

*A bog Neptun, posinak Boga živoga,
zagrli me i reče:*

“O nairoče, lakovjerniče, kome si se povjerio.

*Da si leglu zmija, izdale te ne bi,
jatu orlova, ne bi te prevarili,
šorpionima, vucima i svim drugim zvijerima,
vjerni bi ti bili.*

Al' narodu ovom...

*Izdat će te kad mu zadnju koru kruha pokloniš
posljednjom ga kapi krvi napojiš.*

Uzalud je.

Izdat će i oteti

sve što si sudbom svojom ostvario.

Kome li se povjeri, nesretniče..?”

“Braći”, rekoh,

“braći se povjerih, jer nikog drugog nemah.

*Nisam iz legla zmija izniknuo,
sa šorpionima nisam drugovao,
s orlima nisam letio.*

Čovjek sam, kuda ću osim svojima.

Izdaše me, opet im opraštam,

oni su sjeme moje zemlje

koju volim više od života

jer druge zemlje nemam.

Nek' im Bog grijeha ropstva oprosti

*udijeli vjeru u Dobrotu,
Ljudskost i Slobodu
makar je nikad ne ostvarili.
Jer živjeti je lakše i s lažnom nadom
nego sa sigurnim beznađem."*

3. 7. 2005.

BOG I HRVATI

*(Prvi put...
drugi put...
treći put... Prodano!)*

*Hrvati zalud mriješe za zemlju ovu,
Krolju je stvorili, neslogom gubili,
Guske u magli bili, guske i ostali -
Sinovi njeni vjeruju samo u lovu.*

*Milijuni skončāše snijuć' o Slobodi,
Bratstvu po Križu, Golgoti, vjeri u Boga,
Danas bi izdali zemlju i brata svoga
Za šaku škuda. Tko li nas to u smrt vodi.*

*Zvonimir te prokleo, Domovino jadona,
Da Križ poniženja nosiš kao sudbinu.
Djeca su ti oduvijek nezasićno gladna.*

*Danas pečat Haaga nosiš ko popudbinu.
Hrvatsku nudimo onom tko više plati
Ključ' slavno i zanosno: Bog i Hrvati!*

STIHOVI OD SNOVA I LJUBAVI

Zoran Jurišić, znani nam poeta "sa starog puta" iz Podstrane, ovaj put sabire svoju spisateljsku sintaksu od možda ponajboljih naslova iz svih dosadašnjih zbirki. Osnovni elementi njegove poetike i dalje su nepatetična uzvišenost zadanih mu tema i motiva, jači naglasak neposrednosti, sve ono što izvire iz motivskih odrednica kao što su domovina, ljubav, mirovni prosvjed, osuda agresije i zla u svakom obliku današnje civilizacije, koju nikako da pomirimo s prijevodnim značenjem kao u l j u d b a. Možda ima civilizacije, ali gdje je ta uljudba, kao da se pita pjesnik. A onda je sve to što se niže sa stranice na stranicu, na pjesmu s pjesme, nesebično prožeto vjerom i mitom zavičajnosti, bez obzira na to s koliko snage i umješnosti kazivanja. To je u Jurišića – uostalom, kao i kod svih pjesnika – zavjet pisanja, kao srž sudbine i poimanja življenja na ovom svijetu.

Čitajući pojedine pjesme, naići ćemo na karakterističan stih: "Nek' moja krv bude istinita" – što bi se moglo pretočiti i na riječi kao istinite odbljeske srca i duše. Snažna mu je pjesma "Bijela morska psina" s uvodnim stihom "Duboko pod morem", što i neće začuditi svakog onog koji s morem živi život. Konačno, simbolika pojma lađe kao da je temeljni moto ("Ja sam lađa") u ovog pjesnika s mora u kojeg će "skupa s divljim galebima letjet snovi". A kada se poezija najjače očituje u snovima, Jurišićevo pjesničko poslanje ostat će za sva vremena u toj plovidbi, s kojom se svaki stvarni čovjek, ma kako se raspadao – nada, jer u nadi je pjesma.

Ima u ovoj pjesmarici i pesimističnih, deprimirajućih tonova, ali u kojeg to pjesnika nema? No, reći će pjesnik da bi bio sretan

kad bi mu se pamtio barem jedan stih, a držim da ima takvih stihova u ovoj pjesmarici duha i daha ljudskoga. Možda pjesnika i ne bi trebalo brinuti to, nego one unutarne potrebe kao što su poticaj, potreba za očitovanjem sebe, jer pjesma će poteći neovisno o onima kojima je namijenjena. Pjesma ima svoje zakone pojavnosti i usudnosti.

Ako bi čitatelj ovih stihova htio nasloviti cijelu zbirku kao slovo u ime ljubavi, onda će pred sobom imati bujicu, a potom i rječicu. Istina, možda je s rijekom više nabujale rječitosti, ali maleni su "igrokazi duše" uvijek učinkovitiji. I, usput budi rečeno, treba li se složiti s autorom kad će konstatirati da pjesnik piše samo onda kad je sjetan, koliko i nesretan. Nema pravila za nadahnuće, koje proizlazi iz svestranosti bića i njegovih različitih, odnosno raznolikih stanja.

I Jurišićeva pjesma podliježe općim podnebljima psihe, kao i motivike, pa će iznimno djelovati odstupajući kao ona pod naslovom "Zabranjeno je gledati u Mjesec", premda će i ona zabilježiti opće mislilačko ili filozofično stanje stvari. Pjesnik ima potrebu za svrhom prosudbe svake pjesme u nekim preopćenitim traganjima, a možda bi bilo bolje da je pjesma izvan tih okvira, i da neposredno sjaji svim bljeskovima svoje samobitnosti. A postoje li istiniti i neistiniti snovi; koja je razlika, ako uopće snovi mogu preuzeti na sebe takvu misaonu dilemu, jer snovi su izvan datosti realiteta? I je li na pjesniku da se teorijski bavi snom o snovima, ili da samo bilježi onako kako mu oni slijeću u predodžbe dosluha i osjećaja izvanzemaljnosti?

A naš će pjesnik ispitivati sebe i na način drugačijih pitanja, ali ipak uzajamno ovisnih, spisalački prožimajućih: O čemu bi pjesnik još trebao pisati? Time će nesvjesno, a možda i podsvjesno,

i dalje zapitkivati magiju funkcije pjesništva bića. Nije, dakako, stvar u zadacima pisanja, nego u htijenju pjesme i njezine nerazrješive pojavnosti. Ali, pjesnik će pisati neovisno o svim pitanjima i teorijama; on će činiti onako kako mu se duša otvara ili zatvara. Tako će i Zoran Jurišić uvijek više dati u riječi stiha ako se manje muči općenitostima i zadacima svijeta i njegova pjesništva, a iznjedrit će i s t i n i t u pjesmu kad se jave snovi i ljubavi...

Miroslav S. Mađer

Bilješka o piscu

Zoran Ante Jurišić rođen je 21. veljače 1961. god. u Imotskom. Osnovnu školu pohađao je u Viru kod Posušja, zavičaju svojih roditelja, te u Splitu, gdje završava srednju školu. Nakon toga upisao je Elektrotehnički fakultet, na kojem diplomira 1985. god.

Poeziju piše od rane mladosti, a prvu zbirku «Lađa bez kormila» objavio je 2000. god. (Napredak, Split). Drugu zbirku «Nebo je moja domovina» objavila je MH Podstrana 2004. god. Uz poeziju piše i objavljuje pripovijesti i eseje. Objavljivao je poeziju i prozu u manjim listovima, a objavljene su mu rukoveti pjesama u tjedniku za kulturu «Hrvatsko slovo» i časopisu «Osvit» Društva hrvatskih književnika Herceg- Bosne, Mostar, 2004. god. Akademik Nedjeljko Mihanović u svojoj knjizi «Poljički parnas» (Društvo Poljičana «Sv. Jure» – Priko, 2005.), uvrstio ga je među trideset i pet najznačajnijih poljičkih književnika.

Zastupljen je u slijedećim panoramskim i tematskim izborima: «Put križa», koji je posvećen trećem posjetu Svetog Oca Hrvatskoj (Napredak, Split 2003.), «Pobratimstvo lica u nemiru», izboru pjesama hrvatskih pjesnika posvećenih Tinu Ujeviću (Napredak, Split, 2000.), te domovinskim izborima «Sinu munja od Zagreba grada» (Salona, Solin 2000.), «Bog i Hrvati» (Matica hrvatska Imotski, 2003.) i «Vir – nepresušno vrelo» (Crkva na kamenu, Mostar 2001.).

Djelatni je član Matice hrvatske, u kojoj uređuje list za kulturu i društvena pitanja «Podstranska revija», glasilo Matice hrvatske Podstrana. Zbirka «Sijač na poljima snova», treća je Jurišićeva knjiga pjesama.

Sadržaj

<i>Barem stih</i>	5
U Z E I T R Z A J I	
<i>Zabranjeno je gledati u Mjesec</i>	9
<i>Velemajstor</i>	10
<i>Pijanstvo</i>	11
<i>Ljepotica</i>	12
<i>Kisela jabuka</i>	13
<i>Duša od kamena</i>	14
<i>Ponekad</i>	15
<i>Mornarova ljubav</i>	16
<i>Volim more</i>	17
<i>Malešnice</i>	18
<i>Vampirov ples</i>	19
<i>Pogonska pjesma</i>	20
<i>Razmišljanja svagdašnjeg utopljenika</i>	21
<i>Uzaludan trud</i>	22
<i>Pjesma za te</i>	23
<i>Istiniti snovi</i>	25
<i>Bol</i>	26
<i>Pustinja</i>	27
<i>Prokleti dani</i>	28
<i>Pobuna robova</i>	29
<i>Krilati kamen</i>	31
<i>Reinkarnacija</i>	32
<i>Moj obračun s njima</i>	34
<i>Možda će se netko i prepoznati</i>	36

<i>Opake riječi</i>	37
<i>Epitaf</i>	38
<i>Sijač na poljima snova</i>	39
*	40
<i>Potrebno je samo čekati</i>	41
V R A T A P R E M A N E B U	
<i>Dilema</i>	45
<i>Moja lađa</i>	46
<i>Mornarov grob</i>	47
<i>Srebrni brod</i>	48
<i>Propušteni dani</i>	49
<i>Okrutna stvarnost</i>	50
<i>Smak svijeta</i>	51
<i>Posljedice</i>	52
<i>Bijela morska psina</i>	54
<i>Viteški turnir</i>	55
<i>Žar istine</i>	56
<i>Kuda sa sobom</i>	57
<i>Večernja molitva srca</i>	58
<i>Sklopljene oči</i>	59
<i>Slani pelin</i>	60
<i>Put svetog križa</i>	61
<i>Međugorskoj Gospi</i>	63
<i>Kralj kraljeva</i>	64
<i>Vrata prema nebu</i>	65
N A S T A R O M P U T U	
<i>More i Podstrana</i>	69
<i>Sama ljubav (svetom Dujmu)</i>	70
<i>Svibanjski noćurno</i>	71

<i>Zemlja Hercegovina</i>	72
<i>Juri Budimiru</i>	72
<i>Sine Hercegovine</i>	73
<i>Vječna je ona</i>	74
<i>Riječ Hrvatska</i>	75
<i>(knezu Branimiru)</i>	76
<i>Razvigor i novo doba</i>	77
<i>-II-</i>	79
<i>-III-</i>	81
<i>Plovidba</i>	84
<i>BOG I HRVATI</i>	87
<i>STIHOVI OD SNOVA I LJUBAVI</i>	88
<i>Bilješka o piscu</i>	91

